

Wish you were here (Evelien De Vlieger)

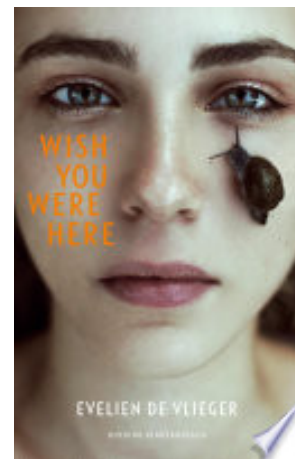

Evelien De Vlieger (1969) is kinder- en jeugdauteur uit Gent. Ze behaalde aan de UGent een licentiaat Germaanse filologie en een postgraduaat Literatuurwetenschappen. Daarna was ze actief als redacteur, copywriter en conceptontwikkelaar bij Productiehuis Impessant+.

Fictie begint ze te schrijven nadat ze in 1999 met een vriendin, Iris Beeckman, meedoet aan een illustratorenwedstrijd. Sindsdien schrijft Evelien de Vlieger behalve prentenboeken ook informatieve boeken, verhalen voor kinderen, boeken voor eerste lezers en jeugdromans.

Evelien de Vlieger schrijft vooral realistische verhalen die in het hier en nu spelen. In haar jeugdromans voert ze psychologisch sterk uitgewerkte personages op, die moeilijke situaties moeten overwinnen. De 16-jarige Heide in 'Brei met mij' doet dat bijvoorbeeld door met haar babybroertje weg te lopen van haar onverantwoordelijke moeder. Jakob in 'De bovenkamer van Jakob' krijgt het dan weer lastig wanneer hij met zijn moeder op het terrein van een psychiatrische kliniek gaat wonen. (www.auteurslezingen.be)

Stel: je bent achttien en je hart is gebroken. Wat doe je dan? Werken, vindt Hazels moeder. En zo belandt Hazel als au pair in een Engelse badstad. Maar kan ze wel voor een baby en een eigenwijs jongetje van acht (Isaac) zorgen? En waar is de moeder van de kinderen eigenlijk? Hazel heeft wel wat beters te doen dan een gezin redden. Treuren om haar Grote Liefde, vooral. Maar als de berichten op haar telefoon uitblijven en de kinderen hun moeder echt nodig blijken te hebben, gaat ze naar haar op zoek. Een avontuurlijk verhaal vol troostrijke humor. Met in de bijrollen: God, een geleende auto en de Italiaanse Elvis Presley.(Google Books)

uit HOOFDSTUK 2

Toen de bel ging, stormden Isaac en ik de trap af alsof we al ons hele leven samen hadden doorgebracht. Hij vond mijn haar te bruin en mijn Engels raar, maar verder aanvaardde hij zomaar dat ik zijn leven binnen stapte. Misschien waren alle 8-jarigen zo. Ik had niet veel ervaring met kinderen, wist zo goed als niets over ze. Mijn eigen kindertijd had ook maar kort geduurd.

De jongeman voor de deur stelde zich voor als Alec van Care for au pair en aaide Isaac vluchtig over zijn hoofd. Hij vroeg waar William was en ik legde uit dat die even naar zijn werk was, maar zo meteen terug zou zijn. "En waar was de moeder nu weer," wilde hij weten. Ik zei dat ik het niet wist. Hij knikte begripvol maar ik kon wel zien dat hij het bij de minpunten noteerden. Hij liep mee naar mijn slaapkamer, keek door het dakraam ('nice view, het kerkhof), vroeg waar de badkamer was, het toilet. Isaac trapte hem bijna op de hielen, zo dicht liep hij achter hem aan mijn kleine bodyguard.

Toen Alec genoeg had gezien, vertelde hij over de Lions inn, de ontmoetingsplaats voor de au pairs van Bournemouth. "Er is altijd wel iemand, zul je zien. En als iets niet vlot loopt of je zit met vragen,

kom je maar langs. Of gewoon om even onder leeftijdsgenoten te zijn, het zit daar vol studenten. Je mag het niet onderschatten, de hele dag met kleine kinderen in de weer zijn. En dan kom je 's avonds gewoon even bijtanken in onze HQ." Hij lachte zijn extreem witte tanden bloot; er leken er wel dubbel zoveel in zijn mond te zitten als normaal.

"Headquarters," voegde hij eraan toe, waarschijnlijk omdat ik hem aanstaande.

"Hoeveel au pairs zijn er dan wel in Bournemouth?" vroeg ik. Het leek me wat overdreven om over headquarters te spreken, alsof niemand in deze stad voor zijn eigen kinderen zorgde.

"Nou ja," zei hij, "zo'n 20-tal via Care for au pair. Maar er zijn nog andere organisaties, you see?"

Ik zag het natuurlijk. Deze gespierde jongen waagde zijn kans bij die 20 au pairs, dat was duidelijk. In zijn voorhoofd stond de afdruk van een pet

die hij vast in zijn auto had laten liggen - ik had een hekel aan petten. Hij gaf me een plattegrondje met de weg die ik het beste kon nemen vanaf

de Lions Inn als ik 's avonds in het donker naar huis liep. De route had hij er met holle stippen in rode balpen op aangeduid als in een zoekspelletje waarbij een puppy langs de beste weg naar zijn hok moest worden gebracht. Ik kende Bournemouth alleen uit The Witches van Roald Dahl: het hoofdpersonage Luke verandert in een muis en op het eind is hij nog altijd een muis.

"Ik ga even verder uitpakken, goed?" zei ik tegen Isaac toen Alec weg was.

"Was dat je baas?" vroeg hij.

"Nee hoor. Dat was iemand van de au-pairvereniging."

"Is mijn vader je baas?"

"Ik heb geen baas. Ik ben hier gewoon. Om een maand voor jullie te zorgen."

"Mum zegt dat iedereen zijn eigen baas is."

Ik knikte. Alleen ik had sinds de breuk met B niets meer te zeggen over mezelf: stuurloos was ik en nu aangespoeld op het Engelse vasteland.

"Maar voor Lizzy geldt het niet. Die is nog te klein om haar eigen baas te zijn."

Ik zei dat ik nu echt mijn koffer verder ging uitpakken en dat hij tot ik terug beneden was de tv mocht aanzetten.

"Mag ik ook een boek lezen?" vroeg hij.

"Dat mag je," zei ik en om te laten zien dat ik ook principes had, voegde ik eraan toe: "Als je zus wakker is, ruimen we op en gaan we naar buiten."

Ik had mijn telefoon op mijn kamer laten liggen als experiment en liep er nu als een verslaafde naartoe. Hier ben ik, ik laat je niet in de steek - nooit, weet je! - maar er was niets van B. Ik bleef op het bed zitten met het toestel in mijn warme hand, antwoordde een paar mensen die er niet toe deden, keek nog een keer ... niets. Soms bleef een berichtje hangen en moest je het een beetje aanmoedigen. Ik hield de telefoon en mezelf paraat voor als B mij alsnog iets zou sturen, terwijl die kans ondertussen even klein was als de kans op een teken van buitenaards leven. Zo vond Isaac me even later, hypergeconcentreerd naar het donkere scherm starend van wat ik intussen de UFO noemde.

“Lizzy is wakker,” zei hij. Ik zat op het bed, staarde hem aan, gooide het toestel in een lade naast het bed waar sokken van Isaac in lagen, hij stak zijn hand uit en nam me mee naar haar kamer die uitkeek over de straat. Hij wees naar zijn zusje als een veilingmeester naar een matig geprijsd schilderij en hij zei: “Hier ligt ze. Op 3 augustus wordt ze één jaar.

Toen Elisabeth mij en niet haar vader gebogen over haar wit gebeitste ledikantje zag staan, keek ze me nieuwsgierig aan en ja, ze lachte. Meer zelfs, ze lachte twee tandjes bloot zodat ze, ondanks haar schattige kopje, toch aan een knaagdier deed denken. Het feit dat haar broertje daar ook stond, leek de mogelijkheid dat ik een *babysnatcher* was volledig uit te sluiten. Ze stak haar armen naar me uit en ik pakte haar als vanuit een oerinstinct onder haar okseltjes beet - het voelde aan alsof ik een zak vochtige cement de lucht in tilde. Ik probeerde niet in te ademen terwijl ik haar verschoonde, daarna nam ik haar op de arm en liep ik naar het venster. Haar billen waren nu schoon, mals als marshmallows. De blaadjes van een Japanse kers kietelden de ruit, Elisabeth kirde.

“Zullen we wat frisse lucht binnenlaten?” vroeg ik aan niemand in het bijzonder, maar Isaac antwoordde: “Ja. Maar het raam mag alleen op de kiepstand. Anders kunnen we erdoor vallen, en dan zijn we dood.” Hij zei het alsof het er elke dag wel eens gebeurde, allemaal samen door het raamgat en dan: splatch, een bloedbad op het trottoir. Het leek me geen slecht vooruitzicht, alles beter dan de leegte op mijn telefoonscherm.

Enkele opdrachtjes:

- Zoek op 'au pair'. Zou jij als au pair willen werken? Waarom (niet)?

-> <https://www.culturalcare.nl/wat-is-een-au-pair> kan je inspireren.

- Waaraan doet het woordje 'headquarters' je denken? Aan welk romangenre zou je het linken?

- Waarom linkt Hazel The Witches aan Bornemouth? _____

- Wat is opvallend aan de release van de film en de datum van overlijden van de schrijver? _____

- Noteer kort waarover The Witches van Roald Dahl gaat.

Bekijk nu de filmtrailer.

<https://www.youtube.com/watch?v=j8SfKUx4CMo>

Van welke (verfilmde) boeken ken je deze Britse auteur nog?

- _____
- _____
- _____

De Britse uitgeverij van de de boeken van Roald Dahl deed recent een aantal 'taalaanpassingen'.

- Over welke aanpassingen gaat het? Geef enkele voorbeelden.

- Zoek op wat de schrijver hiervan zou gevonden hebben?

<https://www.hln.be/showbizz/roald-dahl-wilde-absoluut-niet-dat-zijn-boeken-aangepast-zouden-word-en-als-ze-dat-doen-na-mijn-dood-hoop-ik-dat-een-krokodil-hen-opvreet~a85fc7aa/>

- Wat vind je er zelf van? _____
Bespreek dit klassikaal.

- De auteur maakt regelmatig gebruik van beeldspraak. Haal 3 mooie vergelijkingen uit het fragment.

- _____
- _____
- _____

- Op het einde van het fragment vind je nog een vorm van beeldspraak; een personificatie. Haal ze uit de tekst.
-

Nog een klein fragmentje uit HOOFDSTUK 3.

"*It was nothing, it was really nothing,*" zei ik, en daarna was ik vertrokken voor een halve dag '*William, it was really Nothing*', een van de nummers van de Smits waarmee ik zowat grootgebracht was. Mijn vader hield hartstochtelijk veel van melancholische popmuziek, iets wat mijn moeder als onthechte barokfan, doodgênant vond. Hij hield ook van oude rozensoorten kweken en van zuurdesembrood bakken, en ik veronderstel dat hij ook van mijn moeder hield. Mij had hij Hazel genoemd, maar als ik een jongen was geweest had mijn moeder een naam mogen kiezen en zou het Sebastiaan zijn geworden. Ik had nooit stilgestaan bij mijn naam tot onze leerkracht Engels ons John Greens *A Fault and Our Stars* liet lezen ('*Write a letter to your favorite character*'). Naast Hazel Grace voelde ik me een soort tweedehands-Hazel die alleen maar gewone dingen zei en niet eens haar grote liefde had durven bezingen.

Nog enkele opdrachtjes:

- The Smiths was een Britse _____ rockgroep uit Manchester die bestond van 1982 tot 1987.

In een tijd waarin de Britse muziekindustrie werd gedomineerd door commerciële synthpop creëerden The Smiths een unieke muziekstijl. Centraal stonden de _____ zang, in combinatie met hun flamboyante persoonlijkheid en de gevatte, zelfingenomen teksten, en het weelderige, nauwkeurige gitaarspel

Gedurende hun korte bestaan verwierf The Smiths een grote populariteit in eigen land. De groep wordt gezien als de voorloper van de _____ beweging van de jaren 90 en een van de meest invloedrijke rockgroepen aller tijden. (Bron: wikipedia)

- Hazel is niet alleen de naam van de protagonist uit 'Wish you were here', maar ook de naam van de protagonist uit 'A fault in our stars' of 'Een weeffout in onze sterren'. Die Hazel durft haar grote liefde wél bezingen ... 'onze' Hazel durft dit niet en noemt zichzelf daarom een tweedehands-Hazel. Lees 'Een weeffout in onze sterren' of bekijk de verfilming om te achterhalen op welke manier en wanneer ze háár grote liefde bezingt. Bekijk alvast de trailer en noteer kort waarover dit verhaal gaat.

<https://www.youtube.com/watch?v=ZPzJGnEeb80>

Om te weten te komen wie 'B' - 'onze' Hazel's grote liefde - is, moet je deze roman van Evelien De Vlieger zelf lezen ... én hoe gaat Hazel's au pair-avontuur verder?